

Randers Havn, og at det var deres Hensigt at fiske sammesteds, men have iøvrigt paa-
 staact, at de ikke havde begyndt at fiske, da Indstævnte kom tilstede, og at de, da han for-
 langte, at de skulde lade være dermed, rettede sig efter hans Forlangende, hvorhos de have
 anbragt, at de mente at være berettigede til at fiske paa Grundene i Seilbybet, og at det
 alene var selve Seilbybet, hvor de ikke havde Lov at fiske.

Da det efter Citanernes foransførte Indrømmelse og de i saa Henseende afgivne
 Vidneforklaringer maa antages, at de i den Hensigt at fiske havde begyndt at udlægge deres
 Garn, og at dette allerede tilbels var i Vandet, da Indstævnte kom tilstede, maa det af
 dem tilsigtede Fiskeri anses at være begyndt, hvortil det navnlig ikke kunde være nødven-
 digt, at der allerede skulde være fanget Fisk, og hvad angaar Stedet, hvor det paaflagede
 Fiskeri blev udøvet, maa det efter de herom afgivne Vidneforklaringer antages, at Citan-
 ternes Vaad laa i Naen paa et Sted, hvor denne danner et enkelt Løb uden Sideløb, og
 i nogle saa Alens Afstand fra det ovennævnte Kalkværks Skibsbro, ved hvilken Skibene
 ligge til, og vel maa det derhos antages at Skibene ikke kunne seile over selve det Sted,
 hvor Vaaden laa, idet der her var en Grund, men Vaadens Afstand fra det Dyb, hvori
 Skibene seile, maa ialtfald efter det Nysansførte forudsættes at have været saa ringe, at
 der, da det ikke er oplyst, at Seilbybet er af Naturen skarpt begrændset paa denne Stræk-
 ning ikke er Tvivl til at antage, at den Indstævnte tilkommende Eneret til Fiskeriet i
 samme ikke ogsaa skulde omfatte den nævnte Grund, hvorved bemærkes, at en under Sagen i
 Gjenpart fremlagt Erklæring fra Regjeringens Fiskerikonulent gaar ud paa — hvad og-
 saa maa anses at følge af Forholdets Natur — at Indstævntes Eneret, saafremt den ikke
 antages at omfatte de smalle Strimler ved Siden af det egentlige Seilbyb, vilde blive
 fuldstændig illusorisk, og Citanernes Erklæring i Sagen gaar — som ovenfor anført —
 ogsaa ud paa, at det Sted, hvor de vare i Begreb med at udlægge deres Vaad, var en
 Grund i Seilbybet.

Det maa herefter anses tilstrækkelig godtgjort, at Citanterne have gjort Indgreb i
 de Indstævnte som Eier af Friensvold Fiskergaard tilkommende Fiskerirettigheder, og for
 dette Forhold ville de i Henhold til D. L. 5—10—25 være at anse efter Analogien
 af Lovgivningens Straffebestemmelser for lignende ulovlige Eiendomsindgreb og navnlig
 Bestemmelserne om Straf for ulovlig Jagt, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder
 findes ved Politiretsdommen passende bestemt til en Bøde af 20 Kr. for hver af Citan-
 terne, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog saaledes at Sagens Omkostninger for
 Politiretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Sagens Omkostninger for Overretten ville ligeledes være at ophæve, hvorhos der
 vil være at tillægge den for Citanterne beskaffede Sagfører sammesteds i Salair 50 Kr. og
 i Godtgjørelse for have Udlæg 1 Kr. 56 Ore, hvilke Beløb bliver at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet
 Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelover-
 trædelse begaaet.

Chi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Sagens Omkostninger
 for Politiretten ophæves.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes, hvorhos der tillægges
 den for Citanterne, Bødker C. F. Malberg og Hattemager W. Dahlin, beskaffede Sagfører
 sammesteds, Justitsraad Neckelmann, i Salair 50 Kr. og i Godtgjørelse for have Udlæg
 1 Kr. 56 O., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under
 Afseer efter Loven.

*

*

*

Udskriftens Rigtighed bekræfter

Justitskontoret i den kongelige Landsoverret i Viborg, den 23de September 1882.

G. Morville.

Kærværende Gjenpart konfereret med den foreviste Original og er den be-
 funden rigtig.

Middelfom Sønderlyng Herreders Kontor, Viborg den 11te Januar 1883.

Faber.